

Preteklo je leto in napočil je zopet zlati majnik. V novej in večjej kapelici stoji bogato nakitena in ovenčana kraljica nebes in zemlje, pred njo pa gori v prekrasnej svetilnici svitla lučica.

Tudi zadnji dan majnika je prišel.

Popoldne vstopi v kapelico Lenart, praznično napravljen; ob desnici mu stopa Angela z rožnim in cvetličnim vencem na glavi. Za tema pridejo v kapelico Florijan, Martin in Neža, vsi z radostnim smehom na lici. Poklekivši pred oltarček molijo vsi, da bi Bog srečo dal mladima zaročencema in da bi ju čuvala in varovala Marija s svojo mogočno roko.

Slednjič začne Florijan na glas moliti litanije Matere Božje, in ko pride na besede: „Skrinja mirú in sprave“ nehoté mu glas zastane. Morda se je spomnil nesreče, ki ga je pred letom doletela, ali pa je mislil, kako so se te besede izpolnile nad njim in nad Dalnikom. Še le po nekolikem presledku so odgovorili ostali štirje: „za nas Boga prosí!“ Izvestno so si tudi ti mislili svoje, ker nevesti in njenej materi so zaigrale solzé v očéh.

J. B.

Pripovedka o jablani.

Ekdaj je živela v jutrovih krajih zapuščena siromašna vdova s tremi še nedoraslimi otroci. Imeli niso drugega premoženja nego na pol podrtó leseno hišico, v katero je ob deževji lilo kakor skozi rešeto. Boléhava mati ni mogla potrebnega živeža preskrbeti ne sebi ne otročičem; malokdaj pa se je pokazal usmiljen človek, ki bi prinesel košček kruha gladnej družinici.

Pred samotno hišico pa je rastla košata jablana, ki je bila vérna priča velikej bédi uboge zapuščene vdove z otroci. Vse to jo močno gane v sočutji do nesrečnih. Na vzpomlad se miločutna jablana vsa preobleče v belo cvetje. Takó nakitena privabi mnogo drobnih ptičic pevk, ki so otroke saj nekoliko kratkočasile in tolažile. V vročem poletji je dobra jablana razgrnila pred hišico hladilno senco, v katerej se je družinica tudi nekoliko okrepčala. Jablana je svoje veje takó lepo razprostrla, da niti jeden solnčnih žarkov ni posijal skozi. Na jesen pa je bilo vse polno lepo rúdečih jabolok. Jablana je veje skoraj do tal upognila, da so otroci z ročicami laže segali po zrelih jabolkih.

To je vsevidljivemu Bogu zeló dopalo; jablana se mu je s svojim miločutjem zeló prikupila. V podobi prelepega angela stopi k njej, rekoč: „Še celó ti lesena stvar imaš sočutje do ubogih zapuščenih sirot, zatorej ne bodeš odslej več imela, kakor smrt, bledega, nedišečega cvetja in sadja, nego cvet bodi ti belorudeč in prijetno dehteč, a sad rumenorudeč, močno dehteč in dolgo stanovit. Takó se je tudi zgodilo.

Omeniti je še treba, da je bila jablana po storjenem grehu, ki sta ga storila Adam in Eva v raji, zgubila vse dobre in lepe lastnosti, a zdaj jih je po milosti božjej zopet dobila.

Iz tega se vidi, kako všeč je Bogu, ako pomagamo zapuščenim sirotam.

J. Volkov.